

Z A V A R N A P J A I

Irta: FODOR JÓZSEF

I.

*Borzalmakból, rémületekből
Szállj ki, s lidérc-lázás szemedből
Verd el, amik elborítottak
S ha mint gyúrt roncsa is magadnak,
De a mélyek mélyén ne állj meg,
Kelj, mint remélő újra-gyermek.*

*Borzasztó volt; zavart, hitetlen
Szívvel vársz; s belsőd egyre retten,
Hogy mikor hullsz, örületekben
Fürdve megint, semmivé verten,
S forgatva jeges, vak körökben,
Alélván, mint kit elhagy Isten.*

*Iszonyú nyomásból szakadj fel;
Ha hideg, dult, örült szemekkel:
De ami volt, abból meredj el,
Mint vád rémálomra színekkel
Betekintő ablaküveggel: —
Gyermek, reggel lesz újra reggel!*

II.

*Az óramutató reszketve suhan
S vissza remeg: mert ijeszti a vér,
Amit lát. Merre az ég terül, piros
Hegy, forró hab, hóval jegyzett fenyér.*

*Elborult a nagyságos föld, a terek
Ijesztő kiáltásoktól dörgenek,
Vascsořej kísér ércszörny talpakat,
Mint mennytűz dörömből és hegy leszakad.*

*Iszonyult, jég-alélt és béna szívem
Már meg sem érzi, amin kihagyott
Előbb. Mint vad csudát, nem várt jót tekint
Percnyi csöndet, nappal számolt napot!*

III.

*Ki fogja meg kezed, szegény, ki fogja meg
E nagy világon; és szemed, árva gyermek*

Nézéssel futván a roppant örületek
Között; mint kik látnak és mit sem értenek.

Életünk s életem dult, keserű beteg,
Napok, jelek, rosszat hirtelre rémlenek,
S átkot rejtnek dolgok, mint tüzzel gyületeg
Felhők, s volt szirterők, mint pelyhek rengenek.

IV.

Ha erőmtől dalra kelnék
Az örömhöz énekelnék.

Kitől bujtom idegenben,
Öröm, öröm, áldj ma engem.

Paradicsom maradéka,
Élő Isten ajándéka!

Heved fényvel fojtva öljön,
Bus az élet, nagy a börtön.

Hőben, jóban, óh, hidegszem,
Habon lépek, hóba fekszem.

Szivem fészken kinyult karral,
Hiv a lélek: jöjj le angyal.

Ha nem jónkért, pelyh-magunkért;
Messzibb napra szánt javunkért.

Ne hagyj próbán sirva mennünk,
Vak bűnünk ké irva bennünk.

De mind mondja: jó, ez áldott,
Akik járjuk e világot.

V.

Ha a próba nyíl: ereszd meg
Roggyantig-teljét szivednek:
Állsz kinok között.
Csüggedt harc a szót ragadni
És vádoló megtagadni; —
Mint fut az idő!
Kinvallottan annyi versben
Mi nem nyílt ki, az a minden,
Nem az, ami jött.
Hurcoltja száz üzenetnek,
Kimondatlan, sirva nyílsz meg
Az Isten előtt!